

KLEIN GESCHUT BIEDT STOF TOT NADENKEN

Klein Geschut. Opstellen over kindertheater. Samengesteld door Hildegard De Vuyst; onder redactie van Patrick Allegaert en Dirk Verstockt. Brussel, VTI i.s.m. OHS, 1992. 133 p. (ISBN 90-74351-01-8)

Het sijpelt zo onderhand in alle regionen door dat het kindertheater niet langer het zwakke broertje is in het bonte amalgaam van kunstuitingen, maar een waardig element van het culturele landschap.

Kunstpublicaties zijn eerder zeldzaam en publicaties omtrent kindertheater helemaal een rariteit. Vandaar dat elke uitgave in die richting met gretigheid tegemoet wordt gezien.

Het kindertheater in Vlaanderen heeft de jongste tien jaar een complete omwenteling doorgemaakt. Pedagogie heeft de plaats geruimd voor artistieke als uitgangspunt. In 1989 verscheen op initiatief van Oud Huis Stekelbees *Klein Verzet* waarin een aantal auteurs een stand van zaken van het kindertheater schetsten. Nu, drie jaar later, zorgt Oud Huis Stekelbees samen met het VTI (Vlaams Theater Instituut) voor een vervolg en zetten ze samen een stap verder : er worden namelijk bakens voor de toekomst uitgezet.

'**Klein Geschut**' bevat twee duidelijk te onderscheiden luiken. In het eerste gedeelte gaat de aandacht naar de artistieke ontwikkeling waarbij "taal" als centrale thematiek fungeert. In het tweede gedeelte staat de spreiding en begeleiding centraal.

Patrick Allegaert opent met "De ernst van onernst", een historisch overzicht van het Vlaamse kindertheater tussen 1975 en 1992. Interessant is hier dat de historiek van het kindertheater geplaatst wordt in een ruimere sociologische context.

In "Laat de muziek in de letters dansen" neemt **An-Marie Lambrechts** het regiewerk van Guy Cassiers onder de loupe (met taal als thema voor een multidisciplinaire voorstelling) en geeft een reflectie op vier jaar artistiek beleid en werk bij Oud Huis Stekelbees.

Theo Van Rompay be vraagt zich in "Kunst en vanalles voor kinderen" naar de betekenis van de term 'toegankelijkheid i.v.m. kunst voor kinderen in het algemeen en theater in het bijzonder waarbij hij een duidelijk onderscheid maakt tussen helderheid en simplificatie.

Volgens **Erwin Jans** in "Het Kind-woorden van de taal" bekleedt de 'taal' als instrument een sleutelpositie in de controverse tussen pedagogie en kunst.

Jan Simoen besluit dit eerste gedeelte met "Een papieren vlieger van het balkon", een impressionistische evocatie van het poëtische werk van de Italiaanse theatermaker en plastisch kunstenaar **Alessandro Libertini**.

Elk van deze voorafgaande artikels legt via 'taal' de relatie naar het werk van **Guy Cassiers**, als uitgangspunt of als eindpunt. De cirkel is rond, een periode afgesloten.

Het tweede gedeelte van dit essayistisch werk heeft een bredere focus, nl. de publieksbegeleiding en spreiding van het kindertheater in Vlaanderen. **An Joseph** laat een vrij pessimistische (doch realistische) noot horen omtrent de "Schoolvoorstellingen" en de publieksbegeleiding.

Ook **Patrick Jordens** pleit in "Volmaakt onvolledig" voor het aanstellen van degelijk geschoolde publieksbegeleiders en een andere manier van programmeren. Een kunsteducatieconcept dringt zich op.

Bij **Hildegard De Vuyst** ten slotte ("Dood van een handelsreiziger") komt de discrepantie tussen de artistieke ontwikkeling en de spreiding het duidelijkst tot uiting. Zij stelt dat de spreiding (liefst kleinschalig) bij de 'artiesten en gezelschappen' naar de centra moet vertrekken en niet andersom.

Deze opstellen over kindertheater bieden een platform en een aanzet tot discussie over kinderen en kunst, tekst en taal, pedagogie en onderwijs en vooral stof tot nadenken.

Bea MIGOM